

Mérida wordt in twee gesneden door de rivier Guadiana. Het is de op drie na grootste rivier van het Iberisch Schiereiland, na de Taag, de Douro en de Ebro. Ze ontspringt in het oosten van de autonome regio Castilië-La Mancha in Spanje en mondt uit op de grens van de autonome regio Andalusië en het Portugese Algarve in de Atlantische Oceaan. Ze is 744 km lang en vormt een deel van de grens tussen Spanje en Portugal.

De Guadiana is voor de scheepvaart bevaarbaar tot aan Mértola in Portugal. De rivier wordt gevoed door een groot aantal kleine riviertjes die in de zomer veelal droogstaan, wat te maken heeft met het gebrek aan regen in dit gebied en de grote hitte die er in de zomer heerst. Het kan hier immers zeer warm worden (in de zomer van 2003 noteerde men hier meer dan 40°C gedurende 17 opeenvolgende dagen, met een absoluut maximum van 47,3°C begin augustus). Samen met het dal van de Guadalquivir is het zelfs het heetste gebied van Europa.

In het centrum van Mérida bevindt zich, achter deze stenen muren, het Romeins theater dat dateert uit 15VC en 16VC. Dit is echter enkel tegen betaling te bezoeken.

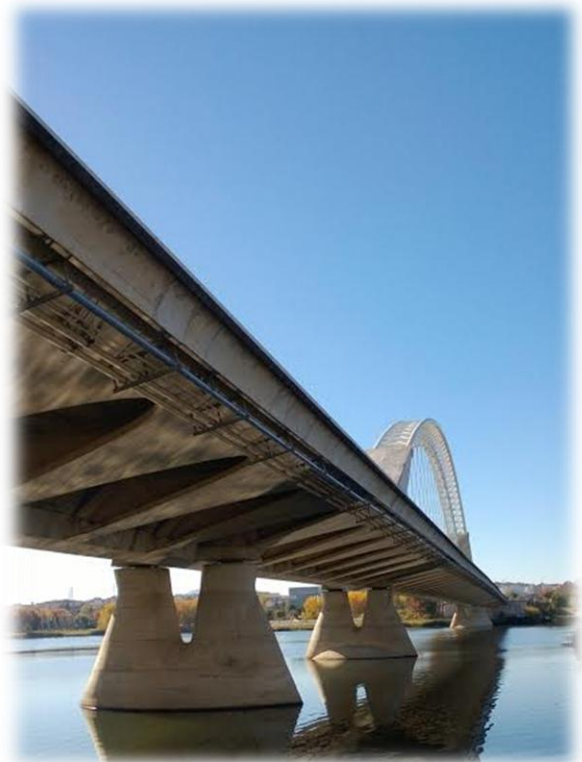
We overnachten in de albergue del Molino de Pan Caliente of de molen van het warme brood. Deze Albergues zijn werkelijk prachtig en we mogen ons gelukkig prijzen dat de Spaanse overheid zoveel mooie locaties als refugio's heeft ingericht.

We zijn terug alleen in de albergue en doordat het een korte etappe was en we reeds kort na de middag ter plaatse waren, zijn we meteen in het centrum van de stad een menu peregrino gaan eten. Meestal kosten deze menu's minder dan 10 euro. Bij langere etappes proberen we onderweg ook zo'n menu te versieren.

Er is een wasmachine aanwezig in de albergue. We hebben hier meteen gebruik van gemaakt en hebben onze vuile kleren gewassen. Een droogkast kennen ze hier niet (hebben ze hier ook niet nodig), dus hebben we onze was buiten maar te drogen gehangen. Erwin heeft een goed aanpassingsvermogen en past zich meteen aan aan het gastland. In het zonnetje doet hij zijn siesta.

Vrijdag 6 december 2013

- Van : Mérida
- Naar : Aljucén
- Afstand : 18 km
- Duur : 5 uur

Omdat we vandaag terug een kort traject voor de boeg hebben zijn we wat langer in bed gebleven. Het heeft deze nacht wel licht gevoren en het eerste uur kunnen we zelfs handschoenen gebruiken.

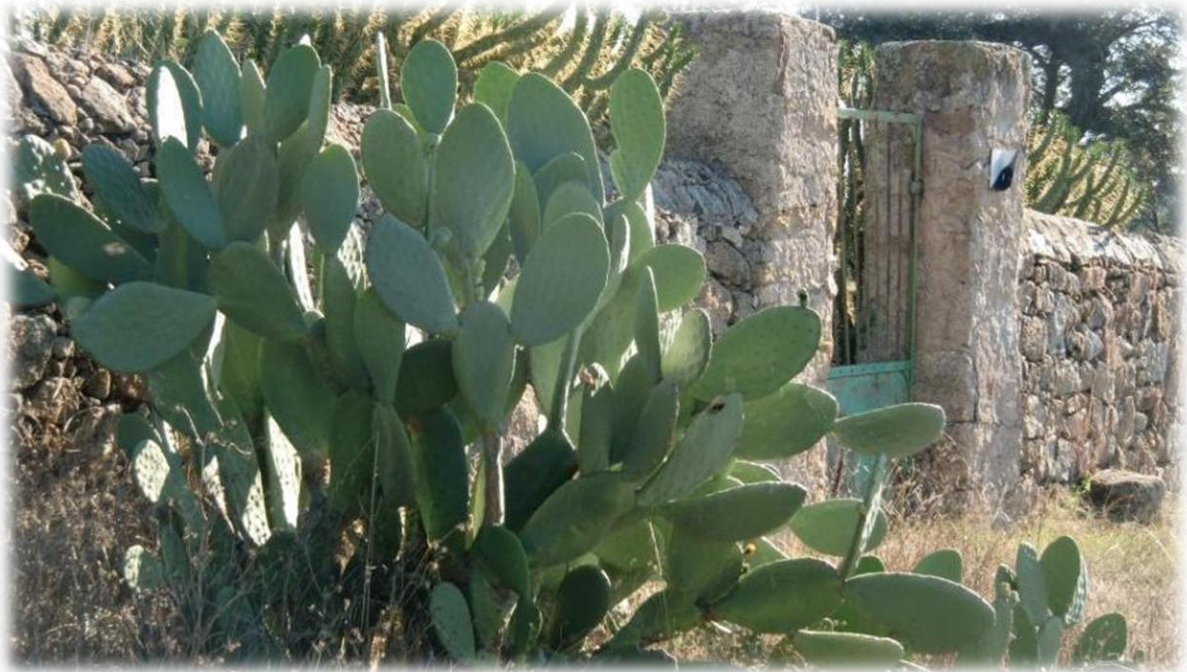
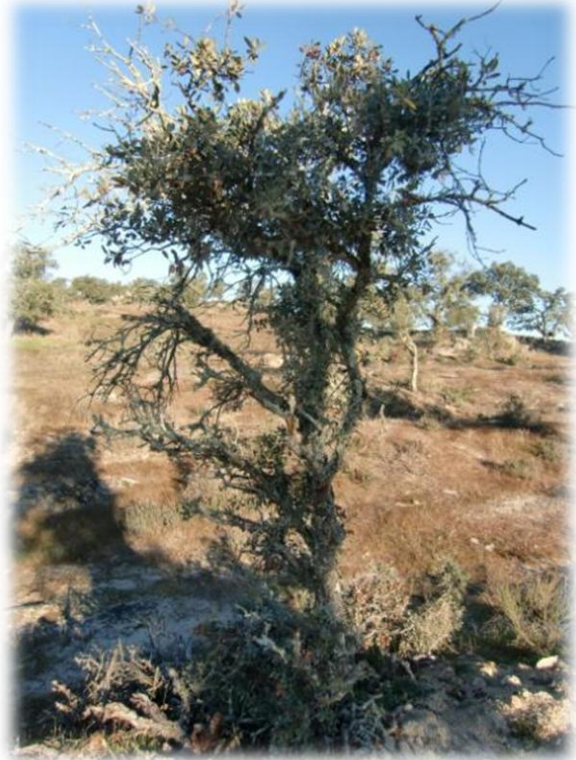
Aquaducto de los Milagros (Aquaduct van Wonderen) maakte deel uit van het leidingnet dat water naar Mérida bracht vanaf het stuwmeer van Proserpina dat op 5 km van de stad verwijderd is. Het bouwwerk is gebouwd in de eerste eeuw. De bogengalerij die men nu nog aantreft is uitzonderlijk goed bewaard gebleven en vooral dan in het deel in de vallei van de Albarregas. Ooievaars maken gebruik van het hoge bouwwerk om er hun nest te bouwen.

Door de wolkenloze hemel kan de zon de aarde vlug opwarmen en reeds na korte tijd kunnen we terug wandelen in T-shirt en korte broek.

De vijgencactus is een veel voorkomende wilde plant in Spanje. Sommige variëteiten zijn zelfs wintervast. De rode vruchten zijn vijgachtig, vandaar de naam. Sommige variëteiten hebben zeer smakelijke vruchten waar onder andere confituur van gemaakt wordt. Andere soorten worden enkel gebruikt als veevoeder. Een goede manier om een cactusvijg te eten zonder zich te prikken aan de scherpe doorns is de volgende: men prikt de vrucht met een vork op en zet deze op een bord. Vervolgens snijdt men met een scherp mes beide uiteinden af en snijdt haaks hierop de schil door. Vervolgens rolt men met de vork (of met de hand, maar raak de buitenkant van de schil niet aan) het vruchtvlees uit de vrucht.

Regelmatig zien we arenden en gieren. Deze beestjes laten zich echter niet gemakkelijk fotograferen omdat ze steeds hoog in de lucht cirkelen. De valse gier kan tot 1 m lang worden en een vleugelspanwijdte hebben van 2,65 m. Het is een aaseter die al vliegend zoekt naar karkassen van runderen en andere grote dieren. De gier kan zelf geen lijken open scheuren. Hij moet eerst wachten op andere roofdieren die dit werkje voor hem opknappen. De laatste jaren neemt hun aantal in Spanje af doordat de boeren hun dode dieren niet langer meer mogen laten liggen op hun landerijen, dit in verband met de gekke koeienziekte.

Ik loop wat vooruit naar “Aljucen” onze eindbestemming voor vandaag. Daar het kort na de middag is gaan we, in het plaatselijke restaurant, een menu peregrino eten. Tijdens het eten zien we een jonge pelgrim (naderhand blijkt hij Sebastian te heten) het restaurant binnenkomen.

Sebastian ziet ons niet zitten of negeert ons. Hij vraagt aan de uitbater de weg naar de albergue. Het is duidelijk te zien dat Sebastian er moe uitziet. Met veel moeite sleept hij zich voort. Het is duidelijk dat hij serieuze problemen heeft aan zijn voeten.

Sebastian is een 22 jarige Zwitser die dienst doet in het leger als valschermspringer. Momenteel heeft hij vrijaf en doet hij een deel van de Camino. Hij is echter aan de camino begonnen zonder al te veel voorbereiding en ook zijn ouders weten van niets.

En hier is hij dan Sebastian, de Zwitser, vertelt ons hoe het komt dat hij zo vermoeid is. Hij is net zoals wij vertrokken in Zafra. Het enige verschil met ons is dat Sebastian van Zafra in een keer is doorgestaan tot hier. 22 uur heeft hij er over gedaan. Hij heeft dan ook de ganse nacht doorgestapt.

Als we 's avonds in het restaurant gaan eten zit ook Sebastian aan een tafeltje en meteen nodigt hij ons uit om bij hem te komen zitten. Hij heeft ondertussen ook al ontdekt dat er in het restaurant een speciaal drankje te verkrijgen is en hij trakteert ons meteen op dergelijk drankje, ik denk dat het een soort citroenjenever is. Wij zijn deze morgen iets voor 09.00 uur vertrokken aan de refuge in Mérida. Blijkt dat Sebastian daar iets na 09.00 uur is toegekomen en dat hij naar de uitbater van de albergue heeft gebeld. Sebastian, die de gehele nacht had doorgestapt, zat er toen al geheel door en wou gaan slapen in de albergue. Het telefoongesprek verliep echter nogal stroef, wat begrijpelijk is, want welke pelgrim wilt nu al om 09.00 uur gaan slapen. Sebastian heeft dan maar de verbinding verbroken en is verder gestapt. Uiteindelijk heeft hij 89 km afgelegd in 22 uur. Een straffe kerel.

Er komen nog meerdere pelgrims aan in de albergue. Behalve Sebastian en wijzelf zijn het allemaal Spanjaarden. De derde dame van links is eigenlijk een Nederlandse maar is met een Spanjaard getrouwd en woont al meer dan 30 jaar in Malaga.

Zaterdag 7 december 2013

- Van : Aljucén
- Naar : Alcuéscar
- Afstand : 20 km
- Duur : 5 uur

We vertrekken ongeveer gelijktijdig met de groep Spanjaarden. Sebastian zijn voeten zitten onder de blaren en hij neemt een rustdag om wat te kunnen recupereren.

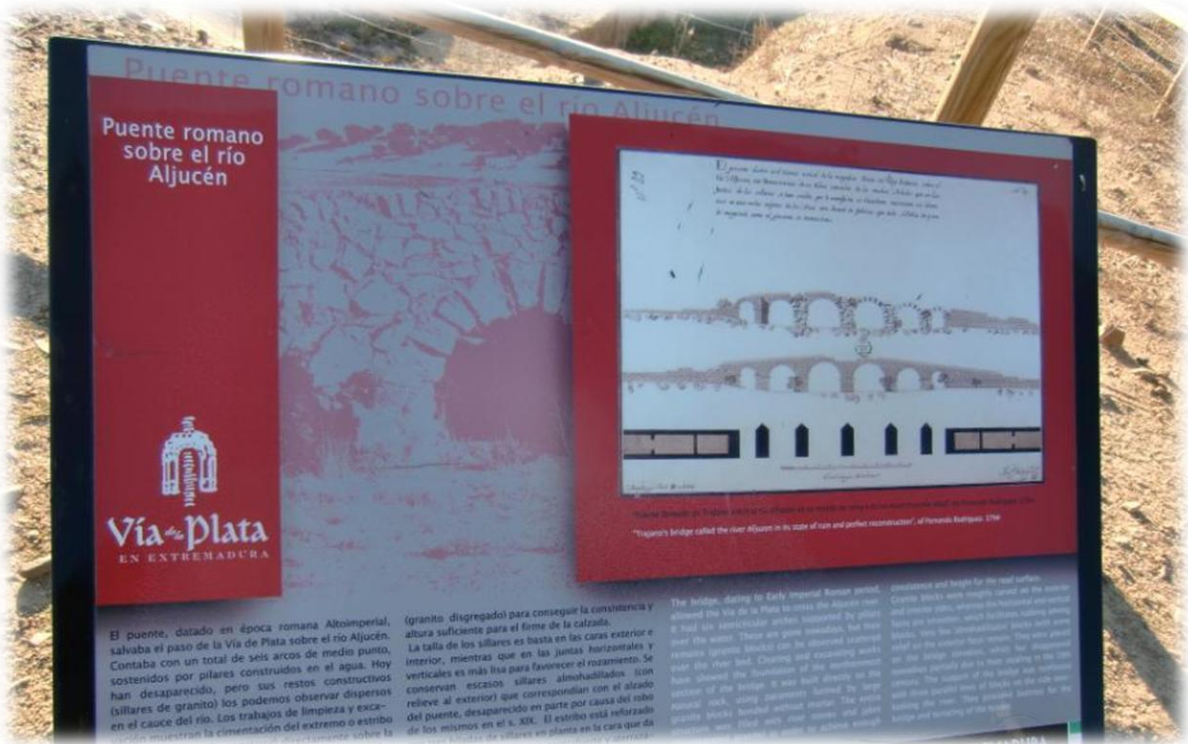
Als we 's morgens vertrekken is het terug vrij koud. De lage zon geeft ons echter wel mooie lange schaduwen. De groep Spanjaarden laten een gedeelte van hun bagage vervoeren door de uitbaatster van de albergue.

We stappen nu door het natuurpark “Embalse de Camolvo y Sierra Bemeja” dat sedert 1988 speciale bescherming geniet. Hier leven meer dan 250 gewervelde diersoorten evenals 155 vogelsoorten waarvan sommige soorten nergens anders in de wereld te vinden zijn.

Hier zijn nog restanten aangetroffen van de Romeinse brug over de Aljucén. Veel is er niet meer van te zien en de rivier zelf is zo'n honderdtal meter omgeleid.

We komen nog meerdere pelgrims tegen die we nog niet eerder gezien hebben. Vermoedelijk zijn het pelgrims die grotere afstanden afleggen dan wijzelf.

Het park wordt gedomineerd door steen- en kurkeiken. De kurkeik is een steeds groenblijvende boom die tot 20 meter hoog kan worden. De vrucht van de boom, de eikel wordt 1,5 tot 3 cm lang.

De kurk van de kurkeik wordt om de 8 à 10 jaar van de stam gepeld. Deze kurk wordt gebruik voor isolatie, voor schoenzolen, voor vloer- en wandbekleding, voor reddingsboeien en natuurlijk voor het afsluiten van flessen.